

Thâm Thâm

Chương 7 : Chương 7

Liễu Mê Đình nghe nói như vậy cũng không suy nghĩ gì nhiều, cứu người một mạng tạo thất cấp Phật. Hắn nhanh chóng cởi y phục ra, đem Hàm Tình ôm đến trước người. Liễu Mê Đình vốn đối nam tử không hề có hứng thú, thậm chí khi nhìn thấy mỹ thiếu niên như Hàm Tình cũng không có phản ứng, cho nên phân thân của hắn lúc này vẫn mềm.

Nằm xuống đất, Liễu Mê Đình nằm thẳng bên cạnh suối nước, nghĩ Hàm Tình ngồi trên người hắn sẽ dễ chịu một chút, ai biết Hàm Tình lại không ngồi lên trên, mà vươn chiếc lưỡi trắng mịn nhẹ nhàng liếm phân thân của Liễu Mê Đình, sau đó ngậm vào trong miệng, cẩn thận lên xuống. Bị đầu lưỡi của Hàm Tình khiêu khích, bị khoang miệng mềm mại chăm chú bao quanh ma sát, phân thân của Liễu Mê Đình dần dần có cảm giác.

Chẳng bao giờ được hưởng thụ loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên này, Liễu Mê Đình say nặng trong đó, đến khi lên đỉnh, bắn vào trong miệng Hàm Tình, mới chợt cảm thấy kinh hãi. Hắn xấu hổ rướn người đứng lên, lại thấy Hàm Tình cười quyến rũ nuốt thứ vẫn dục xuống, sau đó đem tiểu huyết của mình nhắm ngay phân thân của Liễu Mê Đình, chậm rãi quỳ xuống.

Một loạt động tác cật lực tác động đến vết thương của cậu, tiên huyết liền trào ra, Hàm Tình mơ hồ vẫn chưa nhận ra, dục lực đã hoàn toàn phát tác, kích thích bản năng vắn vẹo vòng eo của cậu, dùng nội bích ma sát, khiến Liễu Mê Đình tiến nhập càng sâu hơn.

Hàm Tình kỳ thực đã rất mệt, rất đau, thế nhưng cậu vẫn dùng hai tay bị ràng buộc, miễn cưỡng chống đỡ, không dám ghé vào trên người của Liễu Mê Đình. Cậu biết chính mình rất bẩn, không chỉ có loại bùn đen này, mà còn có rất nhiều loại dịch thủy dâm đẳng thấp hèn khác dù có tẩy rửa cũng không sạch, ngay cả chính mình cũng chán ghét thân thể tàn tạ này, sao có thể xứng, có thể nào làm bẩn người khác?

Hàm Tình vốn tưởng rằng sau khi gặp được Hoa thúc thúc, cậu sẽ vĩnh viễn thoát khỏi ác mộng, cậu sẽ chậm rãi quên đi quá khứ khuất nhục,

ai biết khoảng thời gian bốn năm hạnh phúc này mới là mộng, giấc mộng mỹ hảo dễ vỡ, vô pháp quay về.

Từ trong miệng cậu phát ra tiếng thở gấp dâm dăng sung sướng, cậu nỗ lực lấy lòng Liễu Mê Đình, kỳ thực thân tâm của cậu đã đau đến nổi ngạt thở. Cậu hy vọng bản thân chết cho rồi, như vậy sẽ khiến mình dễ chịu hơn chút.

Khi được lực được giải trừ, Hàm Tình đã rơi vào trạng thái hôn mê. Liễu Mê Đình cẩn cẩn dục dục giúp hắn xử lý vết thương, ôm hắn quay về khách sạn của A Đức.

Sắp tới trưa, Liễu Mê Đình lại có chút lo lắng thương thế của Hàm Tình, sai tiểu nhi thỉnh đại phu trên trấn, kê chút thuốc trị thương ngoài da. Từ đầu đến cuối A Đức tuy rằng cũng có sắp xếp, nhưng chỉ xuất phát từ việc làm người hầu, đối Hàm Tình một chút quan tâm thương hại cũng không có, trên nét mặt còn mơ hồ lộ ra điểm hả hê.

Liễu Mê Đình nhịn không được mà cảm thán, thế nhưng hắn không nhận ra ai đúng ai sai, dựa theo thuyết pháp của A Đức, Hàm Tình là một nam xứng (kỹ nam) dâm dăng vô sỉ, đáng bị người ta giẫm đạp. Nhưng hắn cảm thấy trong đó tất có điều bí ẩn, giống như một bức vẽ mơ hồ nổi lên trong đầu, nhưng chỉ là những mảnh nhỏ vô nghĩa. Hắn vô căn vô cứ vô lý vô bằng, đương nhiên không thể nói cái gì, hướng hồ hắn không thể đối “Phiêu hóa” của mình động tình, cho dù đó rõ ràng là một con người, một người vừa cùng hắn quan hệ xác thịt.

E rằng đêm dài lắm mộng, Liễu Mê Đình đang tận lực duy trì tốc độ bình thường của xe ngựa, tiếp tục đi trên chặng đường. Ban ngày chạy, buổi chiều tìm nơi ngủ trọ, mấy ngày đầu, đại đa số thời gian Hàm Tình do bị thương nặng mà hôn mê bất tỉnh.

Trải qua chuyện của Lạc Dương tứ hổ, Liễu Mê Đình không còn lơ là nữa, lúc nào cũng ở bên người Hàm Tình, gần như một giây cũng không rời. Hắn cẩn thận quan sát những thứ xung quanh, nếu thấy có điểm không thích hợp, sẽ sớm ứng phó, tránh đi điều nguy hiểm bên trong. Dọc đường đi ngoại trừ Lạc Dương tứ hổ, dường như không còn ai truy tung quấy rối khác. Những người đó rốt cuộc là vì cái gì? Liễu Mê Đình nghĩ chờ đến khi Hàm Tình tỉnh lại nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Đã qua nhiều ngày được Liễu Mê Đình chăm sóc, còn có dược thoa, thương thế của Hàm Tình cũng dần lành lại, những ngày mê man dần ít đi.

Liễu Mê Đình đánh giá một lúc, cuối cùng hỏi: "Hàm Tình, ngươi phải thành thật trả lời ta. Lạc Dương tứ hổ vì sao tra hỏi ngươi? Ngươi có ân oán gì với người giang hồ sao?"

Hàm Tình mê man nhìn Liễu Mê Đình, nhớ lại ít manh mối, một hồi mới nhẹ giọng nói: "Trước đây Hoa thúc thúc không cho ta nói, thế nhưng ngài đã hỏi, Hàm Tình cũng không dám giấu diếm."

"Hoa Phùng Thì không cho ngươi nói, có liên quan đến thân thể của ngươi sao?"

"Đúng thế. Hoa thúc thúc từng nói phụ thân ta giết sư trộm bảo khố. Lạc Dương tứ hổ cũng nói cha ta thâu một quyển võ công bí tịch, người giang hồ đang điều tra chuyện này."

"Phụ thân ngươi gọi là Hàn Hoài Dự?"

"Hắn là thế, Liễu công tử biết hắn à? Hắn là một người xấu phải không?" Trong mắt Hàm Tình ngập tràn đau thương cùng xót xa, nét mặt cố gắng làm ra vẻ không để ý, ngữ khí cũng tận lực bình thản.

Liễu Mê Đình nhìn ra, nhưng không bóc trần, hắn không cần quan tâm đến tình cảm đối phương, hắn chỉ cần sự thực, nguyên nhân cùng đối sách. Cho nên hắn gật đầu: "Không sai, mười sáu năm trước Cửu Hoa Sơn Hàn Hoài Dự sát sư trộm bảo khố, bị người giang hồ phỉ nhổ, Cửu Hoa môn nhân treo giá cho giang hồ hào kiệt giết chết tên nghịch đồ, đáng tiếc người của Thủy Vân gian đã đạt được số tiền lớn đó, cũng không thềm tiết lộ tầm tích của Hàn Hoài Dự, đừng nói đến việc truy tìm bảo vật."

Hàm Tình bỗng nhiên nở nụ cười, ngay lúc đó ánh sáng phát lên, kinh tâm động phách.

Liễu Mê Đình chưa bao giờ tưởng tượng được ai có nụ cười thê mỹ như

vậy, rõ ràng là cười, lại khiến nhân tâm trào ra một loại thương cảm vô hạn.

" Hoa thúc thúc làm sao có thể đem tin tức của cha ta nói cho người khác? Cho dù cha ta là kẻ xấu bị mọi người phỉ nhổ, nhưng cũng là anh em kết nghĩa của Hoa thúc thúc. Hoa thúc thúc không quên tình nghĩa huynh đệ, sau khi cha ta tự sát vẫn thiên tâm vạn khổ tìm kiếm nơi ở của nương và ta...." Hàm Tình buồn bã nói những chuyện cũ, trước khi gặp Hoa thúc thúc tuy rằng chua xót khổ sở nhưng cũng tương đối nhẹ nhàng, khi cùng Hoa thúc thúc ở bên nhau thì hạnh phúc vui sướng. Hàm Tình không lý giải được vì sao hiện tại lại rơi vào cảnh ngộ thế thảm như vậy, chỉ nói là cậu đã hại chết Hoa thúc thúc, Hoa Tự Cẩm hận cậu là chuyện bình thường. Hàm Tình cố gắng quên đi nỗi đau xót, khi thực sự không thể chịu đựng, sẽ từ từ nhớ lại những sung sướng thương cảm trước đây, khi cùng Hoa thúc thúc ngắm sao nhìn pháo hoa, Hoa thúc thúc đưa cậu mỗi một lễ vật... Cậu mượn sự mất cảm giác của mình, huyễn tưởng hy vọng.

Liễu Mê Đình vẫn không chặn lời nói của Hàm Tình, hẳn kỳ thực không biết lại như thế, bất tri bất giác rơi vào thế giới tình cảm của Hàm Tình. Nguyên lai thiếu niên kia cũng không phải là loại tự cam thấp hèn, cậu cũng là bị đời sống ép buộc, cậu cũng khát vọng quan tâm cùng hạnh phúc. Thế nhưng hiện tại, ngoại trừ đau xót, cậu cái gì cũng không có.

Hàm Tình một hơi nói rất nhiều, thân thể đã có chút mệt mỏi, cậu chỉ là nhất thời khó kiềm chế, cậu không mong muốn Liễu Mê Đình sẽ nghe. Cho nên cậu dừng lại, cẩn thận hỏi: " Xin lỗi, Liễu công tử, đây là những gì ta biết về thân thế của ta. Ngài có muốn hỏi gì nữa không?"

Liễu Mê Đình ban đầu sững sốt, tiện đà khôi phục lại vẻ lãnh tĩnh bình thường: " Lạc Dương tứ hồi nói võ công bí tịch là bảo vật phụ thân ngươi trộm?"

" Đại khái là vậy. Ta ngay cả mặt của phụ thân còn chưa nhìn qua, làm sao biết chuyện của võ công bí tịch?"

" Hay mẫu thân ngươi biết, có lẽ Hoa Phùng Thì từng ám chỉ ngươi." Liễu Mê Đình dựa vào lý luận bình thường hỏi.

Hàm Tình thân nhiên nói: " Hàm Tình xuất thân đê tiện, lấy tư sắc hầu hạ người khác, trừ dâm từ lãng ngữ, những từ khác nói cũng không ai tin. Liễu công tử muốn nghe cái gì, đừng ngại dạy cho Hàm Tình, Hàm Tình học là được."

" Ta tất nhiên tin người, thế nhưng người bên ngoài không tin, bọn họ có thể tìm người quấy rối. Ta không thể để người tiếp tục chịu đựng tra tấn." (Ồ ồ)

" Bọn họ muốn hỏi ta, tự nhiên sẽ không đoạt mạng ta. Liễu công tử không cần lo lắng. Chỉ cần ta còn một hơi thở, ngài vẫn có thể đem ta đến nơi cần đến, sẽ không bị thất trách."

Liễu Mê Đình khẽ thở dài, Hàm Tình sớm đã quen bị tổn thương, tựa hồ cũng không còn quan tâm cùng thương hại. Cũng tốt, Hàm Tình nói đúng, bọn họ trong lúc đó chỉ là một bút giao dịch.

Hai người im lặng chốc lát, trong thùng xe vắng vẻ không một tiếng động. Quan hệ của phiêu sư cùng hàng hóa vốn chỉ là thế.

Liễu Mê Đình bỗng nhớ đến cái gì, nhin không được hỏi: " Người biết bản thân bị đưa đến nơi nào không?"

Hàm Tình đương nhiên biết, đây là chuyện cậu cầu Hoa Tự Cẩm, cũng là cách hoàn thành tâm nguyện của Hoa thúc thúc nhanh nhất. Thế nhưng cậu không thể để người khác biết chuyện này, nếu có thêm một người biết, hy vọng thành công sẽ ít lại, cho nên cậu lắc đầu, nói dối một câu: " Không biết. Hứa là vị khách nhân coi trọng ta, Hoa Tự cẩm sẽ thuận nước giong thuyền đưa ta đi."

" Nếu người nọ tàn bạo lãnh khốc sát nhân, người bắt quá cũng chỉ là một thứ đồ chơi nhất thời mà thôi, người còn đi sao?"

" Hoa Tự Cẩm hận ta, ta ở Doanh Tự Các cũng từng trải những nỗi đau này. Liễu công tử nói vậy cũng đã biết. Chết ở nơi nào không phải đều như nhau sao?"

" Vậy sao người còn cố gắng sống? Người còn lo lắng cho người khác? Không bỏ xuống tất cả?"

” Liễn công tử quan tâm ta sao?”

” Phải hoặc không phải, trả lời của người sẽ khác nhau sao?”

Hàm Tình lẳng lặng cười, không phải đối Liễn Mê Đình, mà vì trong lòng nhớ đến Hoa thúc thúc, sau đó kiên định nói: ” Sẽ không, phải hoặc không phải ta đều sẽ không nói.”

LINK Truyện:

Thâm Thâm <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tham-tham-3798837.html>

LINK Chương này:

Chương 7

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tham-tham-3798837/chuong-7.html>